

# Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Adventistov siedmeho dňa – číslo tridsať

Jeff Pippenger

2026-01-16

## Číslo tridsať

Mesiášske naplnenia v Evanjeliu podľa Matúša zahŕňajú orientačný bod času konca, orientačný bod formalizovania posolstva, dvoch svedkov orientačného bodu 11. septembra, z ktorých jeden je svedkom vnútorného posolstva pre Laodiceu a druhý vonkajšieho posolstva terorizmu islamu. Je príznačné, že orientačný bod 11. septembra je v Matúšovi znázornený dvoma z dvanástich mesiášskych naplnení, lebo 11. september zahŕňa posolstvo druhého anjela, kde je vždy zdvojenie. Smrť z 18. júla 2020 bola piatym orientačným bodom, ktorý sme zvažovali, a potom hlas volajúceho na púšti v júli 2023 bol šiestym a vzkriesenie roku 2024 bolo siedmym. Ôsmym mesiášskym naplnením je Polnočný výkrik.

## Ôsmy mesiášsky medzník je polnočný výkrik

Toto všetko sa stalo, aby sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka, ktorý hovorí: Povedzte dcére Sionskej: Hľa, tvoj Kráľ prichádza k tebe, tichý a sediaci na oslovi a na osliatku, mláďati oslice. Matúš 21:4, 5.

## Predpoveď

Plesaj veľmi, dcéra Siona; jasaj, dcéra Jeruzalema: hľa, tvoj Kráľ prichádza k tebe: je spravodlivý a prináša spásu; pokorný a jazdí na oslovi, na osliatku, mláďati oslice. Zachariáš 9:9.

„Päťsto rokov predtým Pán vyhlásil prostredníctvom proroka Zachariáša: ‚Plesaj veľmi, dcéra Siona; jasaj, dcéra Jeruzalema. Hľa, tvoj Kráľ prichádza k tebe. Je spravodlivý a prináša spásu; pokorný a jazdí na oslovi, na osliatku, žriebäti oslice.‘ [Zachariáš 9:9.] Keby si boli učenici uvedomovali, že Kristus ide na súd a na smrť, nemohli by toto proroctvo naplniť.“

„Podobným spôsobom Miller a jeho spolupracovníci naplnili proroctvo a priniesli posolstvo, o ktorom inšpirácia predpovedala, že má byť dané svetú, ktoré by však nemohli podať, keby boli plne porozumeli proroctvám poukazujúcim na ich sklamanie a predkladajúcim ďalšie posolstvo, ktoré má byť zvestované všetkým národom predtým, ako príde Pán. Posolstvá prvého a druhého anjela boli dané v pravý čas a vykonali dielo, ktoré nimi Boh zamýšľal vykonať.“ The Great Controversy, 405.

Nedorozumenie týkajúce sa Božieho prorockého Slova bolo spojené s dejinami Kristovho triumfálneho vstupu a tiež s paralelnými dejinami ohlasovania posolstva Polnočného volania v roku 1844. Od sto štyridsaťštyri tisíc sa vyžaduje, aby rozumeli „proroctvám poukazujúcim na ich sklamanie“. Jánovi je v Zjavení desať vopred povedané, že posolstvo malej knižky, ktoré malo byť v jeho ústach sladké, zhorkne.

„Nemáme sa čoho obávať v budúcnosti, iba ak by sme zabudli na cestu, ktorou nás Pán viedol, a na Jeho učenie v našich minulých dejinách.“ Life Sketches, 196.

„Pánovo vedenie“ v minulosti je okrem iných prejavov prozreteľnosti predstavené aj ako Jeho ruka zakrývajúca chybu v číslach, lebo pre milleritov nebolo najlepšie, aby svoje sklamanie pochopili vopred, o nič viac, než bolo pre učeníkov najlepšie pochopiť pri kríži všetky prvky svojho sklamania. No dejiny ohlasovania Polnočného volania sú označené ako práve to svetlo, ktoré vedie do neba, a to je zaznamenané v úplne prvom videní Ellen Whiteovej. Sto štyridsaťštyri tisíc musia rozumieť sklamaniam učeníkov a milleritov. Odmietnuť toto svetlo znamená spadnúť z chodníka.

„Na začiatku chodníka mali za sebou postavené jasné svetlo, o ktorom mi anjel povedal, že je to ‚polnočný výkrik‘. Toto svetlo svietilo po celej dĺžke chodníka a osvecovalo im nohy, aby sa nepotkli.

„Ak mali svoj zrak upretý na Ježiša, ktorý bol priamo pred nimi a viedol ich do mesta, boli v bezpečí. No čoskoro sa niektorí unavili a hovorili, že mesto je ešte veľmi ďaleko a že očakávali, že doň už skôr vojdú. Vtedy ich Ježiš povzbudzoval tým, že pozdvihol svoje slávne pravé rameno, a z jeho ramena vychádzalo svetlo, ktoré sa vlnilo nad adventným zástupom, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Iní však unáhľene zapreli svetlo za sebou a hovorili, že to nebol Boh, kto ich viedol tak ďaleko. Svetlo za nimi zhaslo a ich nohy zostali v úplnej tme; potkli sa, stratili z dohľadu cieľ i Ježiša a spadli z chodníka dolu do temného a bezbožného sveta pod nimi.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Ôsmym medzníkom je Polnočné volanie, predobrazené Kristovým triumfálnym vstupom do Jeruzalema.

„Polnočný výkrik nebol nesený ani natoľko argumentáciou, hoci dôkaz zo Písma bol jasný a presvedčivý. Spreádzala ho podnecujúca moc, ktorá pohýkala dušu. Nebolo tam pochybností ani otázok. Pri príležitosti Kristovho triumfálneho vstupu do Jeruzalema sa ľud, ktorý sa zhromaždil zo všetkých častí krajiny, aby slávil sviatok, hrnul na Olivový vrch, a keď sa pripojil k zástupu, ktorý sprevádzal Ježiša, zachytil vnuknutie tej chvíle a pomáhal zosilniť volanie: ‚Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom!‘ [Matthew 21:9.] Podobne aj neveriaci, ktorí prichádzali na adventistické zhromaždenia — niektorí zo zvedavosti, iní len preto, aby sa posmievali — pocítili presvedčujúcu moc sprevádzajúcu posolstvo: ‚Hľa, Ženích prichádza!‘“ Spirit of Prophecy, volume 4, 250, 251.

Byť múdrou pannou v posledných dňoch by si z prorockej nevyhnutnosti vyžadovalo, aby tie múdre panny utrpeli sklamanie, ktoré následne uvádza čas meškania podobenstva. Bez skúsenosti času meškania nie si ani múdrou, ani bláznivou pannou.

„Podobenstvo o desiatich pannách z Matúša 25 tiež znázorňuje skúsenosť adventného ľudu.“ Veľký spor, 393.

V každom prípade musia múdre panny posledných dní zakúsiť sklamanie, ktoré zodpovedalo 19. aprílu 1844, lebo skúsenosť podobenstva je skúsenosťou stoštyridsiatich štyroch tisícov, ktorých Ján v Zjavení označuje ako panny.

To sú tí, ktorí sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú pannami. To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Títo boli vykúpení spomedzi ľudí ako prvotiny Bohu a Baránkovi. Zjavenie 14,4.

Koľko Kristových podobienstiev je priamo a výslovne označených za také, ktoré sa naplnia do posledného písmena? Každé podobenstvo sa naplní do posledného písmena, ale podobenstvo o desiatich pannách je osobitne predstavené ako také, ktoré sa naplnilo v minulosti a naplní sa i v budúcnosti „do posledného písmena“. Je prirovnané k tretiemu anjelovi, ktorý má zostať prítomnou pravdou od roku 1844 ďalej až dovtedy, kým povstane Michael a ľudská doba skúšky sa uzavrie.

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdрых a päť nerozumných. Toto podobenstvo sa splnilo a splní do posledného písmena, lebo má osobitné uplatnenie pre túto dobu a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa splnilo a bude naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. augusta 1890.

Až do skončenia času je podobenstvo o desiatich pannách prítomnou pravdou a Polnočné volanie sa opäť naplní do poslednej litery.

„Jestvuje svet, ktorý leží v nepravosti, v klame a v blude, v samom tône smrti — spiaci, spiaci. Kto pociťuje úzkosť duše, aby ich prebudil? Aký hlas ich môže zasiahnuť? Moja myseľ bola prenesená do budúcnosti, keď bude dané znamenie: ‚Hľa, Ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety.‘ Niektorí však budú otáľať so zadovážením oleja na doplnenie svojich lúč a prineskoro zistia, že charakter, ktorý je znázornený olejom, nie je prenosný.“ Review and Herald, 11. februára 1896.

Polnočný výkrik je ďalším medzníkom na obzore v hnutí sto štyridsiatich štyroch tisíc. Tento medzník sprevádza prenasledovanie, ktoré sa začína proti verným ešte pred nedeľným zákonom. Toto prenasledovanie je vonkajšie i vnútorné a vnútorné prenasledovanie zahŕňa dva odlišné symboly. Jedným z týchto symbolov je Judáš, druhým Sanhedrin.

## **Deviatym mesiášskym orientačným bodom je zrada za 30 strieborných.**

Vtedy sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka Jeremiáša: „A vzali tridsať strieborných, cenu toho, ktorého ocenili, ktorého synovia Izraela ocenili; a dali ich za hrnčiarovo pole, ako mi nariadil Pán.“ Matúš 27, 9. 10.

### **Predpoveď**

A povedal som im: Ak sa vám vidí dobré, dajte mi moju mzdu; a ak nie, nechajte to. A odvážili mi ako moju mzdu tridsať strieborných. A Hospodin mi povedal: Hod' ich hrnčiarovi, tú vznešenú cenu, na akú ma u nich ocenili. A vzal som tých tridsať strieborných a hodil som ich hrnčiarovi v dome Hospodinovom. Zachariáš 11,12.13.

Judášova zrada predstavuje zradu falošných kňazov, lebo číslo 30 predstavuje vek kňazov. Kňazi, ktorí sú zároveň Lévitmi, sú očisťovaní ako zlato a striebro Poslom zmluvy. Judášových tridsať strieborných predstavuje očistenie falošných kňazov pri nedeľnom zákone; hoci Judáš zomrel tesne

pred krížom, bol to stále ten istý deň. Judáš nie je symbolom Sanhedrinu; je symbolom toho, o kom sa predpokladalo, že je medzi Kristovými učeníkmi.

Ako Kristov učeník ste boli učeníkom Ježišovho pomazania. Pomazanie pri Jeho krste zmenilo Ježišovo meno na Ježiš Kristus, lebo Kristus znamená — pomazaný. Jeho meno sa teda zmenilo, lebo mal potom potvrdiť zmluvu s mnohými na jeden týždeň, a vrcholným symbolom zmluvného vzťahu je zmenené meno. Ježiš bol pri svojom krste pomazaný mocou. Byť Kristovým učeníkom znamenalo byť učeníkom Jeho krstu. Práve pri Jeho krste bol pomazaný mocou. Petrovo vyhlásenie v Matúšovi 16:18 je v kresťanskom teologickom svete známe ako „kresťanské vyznanie“. Je to jedna z veľkých tém diskusie medzi teológmi a učencami. Vo všeobecnosti diskusia teológov a učencov poukazuje na niečo bez významu, alebo azda len malého významu, no podstata zostáva: kresťanstvo rozumie, že keď bol Ježiš pomazaný, vtedy sa stal Mesiášom.

Hovorí im: A vy za koho ma pokladáte? A Šimon Peter odpovedal a riekol: Ty si Kristus, Syn živého Boha. Matúš 16:15, 16.

Pôvodné meno Petra vyjadrovalo práve túto pravdu, lebo Šimon Barjona znamená „ten, kto počuje posolstvo holubice“, čo bolo posolstvo Jeho krstu. Jeho krst je v súlade s 9/11 a Judáš predstavuje tých, ktorí v určitom bode vyznávali porozumenie 9/11, no na ceste zblúdili. Judáš nie je symbolom Sanhedrinu, lebo ten predstavuje laodicejskú Cirkev adventistov siedmeho dňa. Judáš poskytol Sanhedrinu svedectvo, ale symbolika vzbury Sanhedrinu je odlišná od vzbury Judáša. Vzbury Sanhedrinu je vyjadrená v nasledujúcom sne.

„Pozbierala som svoje spisy a vydali sme sa na cestu. Po ceste sme mali dve zhromaždenia v Orange a mali sme dôkaz, že cirkev z nich mala úžitok a bola povzbudená. Aj my sami sme boli občerstvení Duchom Pánovým. Tej noci sa mi snívало, že som bola v Battle Creeku, pozerala som sa cez bočné sklo pri dverách a uvidela som skupinu, ako po dvoch postupuje k domu. Vyzerali prísne a odhodlane. Dobré som ich poznala a obrátila som sa, aby som otvorila dvere do salónu a prijala ich, ale pomyslela som si, že sa ešte raz pozriem. Výjav sa zmenil. Skupina teraz mala podobu katolíckeho sprievodu. Jeden niesol v ruke kríž, iný trstinu. A keď sa približovali, ten, čo niesol trstinu, opísal okolo domu kruh a trikrát povedal: ‚Tento dom je postavený mimo zákona. Majetok musí byť zhabaný. Hovorili proti nášmu svätému rádu.‘ Zmocnila sa ma hrôza a prebehla som cez dom, vyšla severnými dverami a ocitla som sa uprostred skupiny, z ktorých niektorých som poznala, ale neodvážila som sa k nim prehovoriť ani slovo zo strachu, že budem zradená. Usilovala som sa nájsť nejaké odľahlé miesto, kde by som mohla plakať a modliť sa bez toho, aby som kamkoľvek obrátila pohľad a stretala dychtivé, vyzvedavé oči. Často som opakovala: ‚Keby som tomu len mohla porozumieť! Keby mi len povedali, čo som povedala alebo čo som vykonala!‘“

„Veľmi som plakala a modlila sa, keď som videla, ako nám zhabat' náš majetok. Snažila som sa v pohľadoch tých okolo mňa vyčítať súcit alebo ľútosť so mnou a všimla som si tváre viacerých, o ktorých som si myslela, že by sa mi prihovorili a potešili ma, keby sa nebáli, že ich budú ostatní pozorovať. Pokúsila som sa uniknúť z davu, ale keď som videla, že ma sledujú, skryla som svoje úmysly. Začala som hlasno plakať a hovoriť: ‚Keby mi len povedali, čo som urobila alebo čo som povedala!‘ Môj manžel, ktorý spal na posteli v tej istej izbe,

počul, ako hlasno plačem, a zobudil ma. Môj vankúš bol mokrý od slz a doliehal na mňa ťaživý smútok ducha.“ Testimonies, zväzok 1, 577, 578.

Uplatnenie zásady, že proroci hovoria viac o posledných dňoch než o dňoch, v ktorých žili, vyvoláva pre vedúcich predstaviteľov Cirkvi adventistov siedmeho dňa veľmi vážnu otázku. Sestra Whiteová „zhromaždila“ svoje „spisy“ a začala spiatočnú cestu do Battle Creeku. Battle Creek bol vtedy srdcom diela, tak ako je ním dnes Takoma Park, alebo ako ním bol Jeruzalem v dňoch Krista. Svoje spisy si zhromaždila na cestu po tom, čo opísala zápas, ktorý prežívala v súvislosti so svojimi spismi. Kontext jej sna je o jej spisoch. Zápas sa odohral v meste Wright.

„Kým sme boli vo Wright, odoslali sme môj rukopis pre č. 11 do vydavateľského úradu a ja som využívala takmer každý okamih mimo zhromaždení na písanie materiálu pre č. 12. Moje sily, telesné i duševné, boli počas práce pre zbor vo Wright veľmi ťažko vyčerpané. Cítila som, že potrebujem odpočinok, ale nevidela som nijakú príležitosť na uľahčenie. K ľudu som prehovárala niekoľkokrát do týždňa a písala som mnoho strán osobných svedectiev. Ležalo na mne bremeno duší a zodpovednosti, ktoré som cítila, boli také veľké, že som každú noc mohla získať len niekoľko hodín spánku.“

„Počas tejto práce v hovorení a písaní som dostávala listy odrádzajúceho rázu z Battle Creeku. Keď som ich čítala, pocítila som nevýslovnú sklúčenosť ducha, prerastajúcu až do úzkosti mysle, ktorá akoby na krátky čas ochromila moje životné sily. Tri noci som takmer vôbec nespala. Moje myšlienky boli znepokojené a zmätené. Svoje pocity som pred svojím manželom i súcitnou rodinou, u ktorej sme bývali, skrývala, ako len bolo možné. Nikto nepoznal moju námahu ani bremeno mojej mysle, keď som sa s rodinou spájala pri rannej i večernej pobožnosti a usilovala sa zložiť svoje bremeno na veľkého Nositeľa bremien. No moje prosby vychádzali zo srdca zovretého úzkosťou a moje modlitby boli prerývané a nesúvislé pre neovládateľný zármutok. Krv sa mi hrnula do mozgu a často spôsobovala, že som sa tackala a takmer padala. Často som krvácala z nosa, zvlášť po tom, čo som sa usilovala písať. Bola som nútená odložiť písanie, no nedokázala som zo seba sňať bremeno úzkosti a zodpovednosti, ktoré na mne spočívalo, lebo som si uvedomovala, že mám svedectvá pre iných, ktoré im nemôžem predložiť.“

„Dostala som ešte jeden list, v ktorom ma informovali, že sa pokladá za najlepšie odložiť vydanie č. 11 dovtedy, kým nebudem môcť spísať to, čo mi bolo ukázané ohľadom Health Institute, pretože tí, ktorí stáli na čele tohto podniku, boli vo veľkej núdzi o prostriedky a potrebovali vplyv môjho svedectva, aby podnietili bratov. Potom som spísala časť toho, čo mi bolo ukázané vzhľadom na Institute, ale nemohla som spracovať celú tému pre príval krvi do mozgu. Keby som bola vedela, že č. 12 bude tak dlho zdržané, za nijakých okolností by som nebola poslala tú časť látky obsiahnutej v č. 11. Domnievala som sa, že po niekoľkých dňoch odpočinku budem môcť opäť pokračovať v písaní. No k svojmu veľkému zármutku som zistila, že stav môjho mozgu mi znemožňuje písať. Od myšlienky písať svedectvá, či už všeobecné alebo osobné, sa upustilo, a bola som v neustálej tiesni, pretože som ich nemohla písať.“

„Za tohto stavu vecí bolo rozhodnuté, že sa vrátíme do Battle Creeku a zostaneme tam, kým budú cesty v rozbahnenom, rozrytom stave, a že tam dokončím č. 12. Môj manžel veľmi túžil

vidieť svojich bratov v Battle Creeku, hovoriť s nimi a radosť sa s nimi z diela, ktoré pre neho Boh konal. Zhromaždila som svoje spisy a vydali sme sa na cestu. ...“ Testimonies, zväzok 1, 576, 577.

V posledných dňoch sa vedenie Cirkvi adventistov siedmeho dňa, znázornené ako Battle Creek a tí, ktorých „dobro poznala“, zmenilo na katolícky sprievod. Vedenie Cirkvi adventistov siedmeho dňa sa zmenilo na katolícky sprievod. V sne prichádzali „po dvoch“, jeden s trstinou, druhý s krížom. Nakreslili kruh okolo domu a trikrát vyhlásili: „Tento dom je zakázaný. Majetok musí byť skonfiškovaný. Hovorili proti nášmu svätému rádu.“ Čo sú „statky“ v „dome“, ktoré katolícki vodcovia Battle Creeku „skonfiškovali“? Proti akému „svätému rádu“ katolíckej cirkvi sa „hovorilo“?

Priamejšie by otázka mohla znieť: „ktorý rád katolicizmu stál na čele inkvizície?“ Inkvizícia sa začala s rádom dominikánov, ešte predtým, než sa v dejinách objavili jezuiti, no keď sa do nej zapojili, stali sa rádom, ktorý sa stal hlavným zástancom krutosti a krviprelievania.

„V celom kresťanstve bol protestantizmus ohrozovaný mocnými nepriateľmi. Keď pominuli prvé víťazstvá reformácie, Rím povolal nové sily v nádeji, že dosiahne jeho zničenie. V tom čase vznikol rád jezuitov, najkrutejší, najbezohľadnejší a najmocnejší zo všetkých obhajcov pápežstva. Odlúčení od pozemských zväzkov a ľudských záujmov, mŕtvi voči nárokom prirodzenej náklonnosti, s rozumom a svedomím úplne umlčanými, neuznávali nijaké pravidlo, nijaký zväzok okrem pravidla svojho rádu a nijakú povinnosť okrem rozširovania jeho moci. Kristovo evanjelium umožnilo svojim prívržencom čeliť nebezpečenstvu a znášať utrpenie, neochvejne vzdorovať chladu, hladu, námahe a chudobe a nieť zástavu pravdy tvárou v tvár mučidlu, žaláru a hranici. Aby jezuitizmus bojoval proti týmto silám, vstúpil svojim nasledovníkom fanatizmus, ktorý im umožňoval znášať podobné nebezpečenstvá a stavať proti moci pravdy všetky zbrane klamu. Nebol nijaký zločin príliš veľký, aby ho nespáchali, nijaký klam príliš nízky, aby ho nepoužili, nijaké prestrojenie príliš ťažké, aby ho na seba nevzali. Hoci boli viazaní sľubom ustavičnej chudoby a pokory, ich premysleným cieľom bolo získať bohatstvo a moc, oddať sa zvrhnutiu protestantizmu a znovunastoleniu pápežskej nadvlády.“

„Keď vystupovali ako členovia svojho rádu, nosili rúcho svätosti, navštevovali väznice a nemocnice, slúžili chorým a chudobným, vyhlasovali, že sa zriekli sveta, a niesli sväté meno Ježiša, ktorý chodil a činil dobre. No pod týmto bezúhonným zovňajškom sa často skrývali najzločinnejšie a najsmrtonosnejšie zámery. Základnou zásadou rádu bolo, že účel svätých prostriedkov. Podľa tohto pravidla lož, krádež, krivá prisaha, vražda boli nielen ospravedlniteľné, ale aj chvályhodné, keď slúžili záujmom cirkvi. Pod rozličnými prestrojeniami sa jezuiti vpracovali do štátnych úradov, vystupovali až na postavenie poradcov kráľov a utvárali politiku národov. Stávali sa sluhami, aby ako špehovia sledovali svojich pánov. Zakladali kolégiá pre synov kniežat a šľachticov a školy pre obyčajný ľud; a deti protestantských rodičov boli vťahované do zachovávaného pápeženských obradov. Celá vonkajšia okázalosť a nádhera rímskeho kultu bola uvádzaná do činnosti, aby zmätla myseľ a oslnila a podmanila si obrazotvornosť, a tak sloboda, za ktorú otcovia pracovali a preliali krv, bola synmi zradená. Jezuiti sa rýchlo rozšírili po celej Európe a kamkoľvek prišli, nasledovalo oživenie pápeženstva.“

„Aby im dali väčšiu moc, bola vydaná bula, ktorou sa znovu zaviedla inkvizícia. Napriek všeobecnému zdeseniu, s akým sa na ňu hľadelo, dokonca aj v katolíckych krajinách, bol tento strašný tribunál znovu zriadený pápeženskými vládcami a v jeho tajných žalároch sa opakovali ukrutnosti príliš hrozné na to, aby zniesli svetlo dňa. V mnohých krajinách boli tisíce a tisíce z najlepšieho kvetu národa, tí najčistejší a najušľachtilejší, najintelektuálnejší a najvzdelanejší, zbožní a oddaní pastieri, usilovní a vlasteneckí občania, vynikajúci učitelia, nadaní umelci, zruční remeselníci, usmrtení alebo prinútení utiecť do iných krajín.

„Také boli prostriedky, ktorých sa Rím dovoľával, aby zahasil svetlo reformácie, odňal ľuďom Bibliu a znovu nastolil nevedomosť a poveru temného stredoveku. No pod Božím pozhnaním a vďaka práci tých ušľachtilých mužov, ktorých On povolal, aby pokračovali po Lutherovi, protestantizmus nebol zvrhnutý. Svoju silu nemal vďaka priazni ani zbraniar kniežat. Jeho pevnosťami sa stali najmenšie krajiny, najpokornejšie a najmenej mocné národy. Bola to malá Ženeva uprostred mocných nepriateľov osnövujúcich jej zničenie; bolo to Holandsko na svojich piesočných plytčinách pri severnom mori, zápasiace proti tyranii Španielska, vtedy najväčšieho a najbohatšieho z kráľovstiev; bolo to nehostinné, neúrodné Švédsko, ktoré vydobylo víťazstvá pre reformáciu.“ The Great Controversy, 234, 235.

Katolícka cirkev urobila všetko, čo mohla, aby skryla Bibliu pred ľuďmi, keď tvrdila, že ich pohanské tradície a zvyky stoja nad Božím Slovom. Vodcovia laodicejského adventizmu nebudú brať odporcov na súd kvôli spisom Ellen Whiteovej, ale katolíci, ktorí sa vyhlasujú za vodcov Battle Creeku, áno. Samotná podstata šelmy katolicizmu spočíva v používaní svetskej moci na dosahovanie náboženských cieľov. Keď sa adventizmus usiloval získať právnu svetskú moc na riadenie svojich inštitúcií, bolo možné vidieť ovocie ich „svätého poriadku“.

V kontexte obradov auto-da-fé (akt viery) španielskej inkvizície sa trstina a kríž objavujú ako symbolické prvky spojené s Kristovým ukrižovaním. Trstina odkazuje na posmešné žezlo vložené do Ježišovej ruky pri jeho korunovaní trní, ktoré rímski vojaci použili, aby ho bili, a ktoré symbolizuje výsmech, utrpenie a opovrhnutie.

Kríž zaujíma popredné miesto v procesiách auto-da-fé. Zelený kríž (často zahalený čiernym krepom) slúžil ako znak inkvizície; niesol sa v osobitnej prípravnej procesii deň vopred a počas obradu bol vystavený. Symbolizoval autoritu tribunálu.

Zhabanie majetku sa vzťahuje na konfiškáciu (sekvestráciu alebo proskripciu) majetku odsúdenej osoby, čo bol bežný trest inkvizície slúžiaci na financovanie tribunálu a potrestanie herézy. Toto sa verejne vyhlasovalo v rozsudkoch auto-da-fé, čím sa zdôrazňovalo verejné poníženie a odstrašenie.

Spisy Ellen G. Whiteovej jasne a presvedčivo odsudzujú vedenie, ktoré postaví jej spisy mimo zákon v snahe umlčať pieseň vinice, ktorá sa spieva, no je to posledný čin nesvätého poriadku tesne predtým, ako pri nedeľnom zákone otvorene prejavia svoj charakter. „Katolícky sprievod“ je v súlade s dvadsiatimi piatimi starými mužmi, ktorí sa klaňajú slnku. V nasledujúcich štyroch odsekoch prvý odsek predstavuje „vyznávajúci Boží ľud“ v „posledných dňoch“. Táto pasáž jasne učí, že v posledných dňoch budú kazatelia Cirkvi adventistov siedmeho dňa „v kostoloch a na veľkých zhromaždeniach pod otvoreným nebom“ „naliehať na ľud, aby zachovával prvý deň

týždňa“.

„Pán má v týchto posledných dňoch spor so svojím vyznávajúcim ľudom. V tomto spore sa muži v zodpovedných postaveniach vydajú cestou priamo opačnou tej, ktorou išiel Nehemiáš. Nielenže sami budú sobotu prehliadať a opovrhovať ňou, ale budú sa ju usilovať odňať aj iným tým, že ju pochovávajú pod troskami zvyku a tradície. V cirkvách a na veľkých zhromaždeniach pod holým nebom budú kazatelia naliehať na ľud, aby zachovával prvý deň týždňa. Na mori i na súši sú pohromy; a tieto pohromy budú pribúdať, jedna katastrofa bude tesne nasledovať za druhou; a na malú skupinu svedomitých zachovávateľov soboty bude ukazované ako na tých, ktorí svojím nerešpektovaním nedele privádzajú na svet Boží hnev.“

Toto zjavne označuje adventistov siedmeho dňa ako „ľud, ktorý sa vyznáva k Bohu“, ktorý bude podporovať svätenie nedele, a že zároveň budú ukazovať „na“ „malú skupinku svedomitých zachovávateľov soboty“. V nasledujúcom odseku zdôrazňuje, že prenasledovanie minulých vekov sa zopakuje. Predchádzajúci odsek sa skončil tým, že označila ľud, ktorý sa vyznáva k Bohu, v protiklade k tým, o ktorých hovorí, že sú svedomitými zachovávateľmi soboty. Potom uvádza dejiny minulosti a varuje, že tieto dejiny sa zopakujú v posledných dňoch. Je veľmi jasná.

„Satan presadzuje túto lož, aby si podmanil svet. Jeho plánom je prinútiť ľudí prijať bludy. Aktívne sa podieľa na šírení všetkých falošných náboženstiev a vo svojom úsilí presadiť bludné náuky sa nezastaví pred ničím. Pod plášťom náboženskej horlivosti ľudia, ovplyvnení jeho duchom, vymysleli pre svojich blížnych tie najkrutejšie mučenia a spôsobili im najstrašnejšie utrpenia. Satan a jeho nástroje majú stále toho istého ducha; a dejiny minulosti sa zopakujú aj v našich dňoch.“

„Sú ľudia, ktorí zamerali svoju myseľ i vôľu na páchanie zla; v temných zákutiach svojich srdiec sa rozhodli, aké zločiny spáchajú. Títo ľudia klamú sami seba. Zavrhnú veľké Božie pravidlo spravodlivosti a namiesto neho postavili vlastné meradlo; a keď sa porovnávajú s týmto meradlom, vyhlasujú sa za svätých. Pán im dovoľí zjaviť, čo je v ich srdciach, uskutočniť ducha pána, ktorý ich ovláda. Dovoľí im prejaviť ich nenávisť voči jeho zákonu v ich zaobchádzaní s tými, ktorí sú verní jeho požiadavkám. Budú hnaní tým istým duchom náboženského poblúznenia, ktorý podnecoval dav, čo ukrižoval Krista; cirkev a štát sa spoja v tej istej porušenej harmónii.“

„Cirkev dneška kráča v šľapajach dávnych Židov, ktorí odložili Božie prikázania pre svoje vlastné tradície. Zmenila ustanovenie, porušila večnú zmluvu a teraz, ako i vtedy, sú výsledkom pýcha, nevera a bezbožnosť. Jej pravý stav je vyjadrený v týchto slovách z Mojžišovej piesne: ‚Sami sa porušili, nie sú jeho deťmi pre svoju poškvrtu; sú pokolením prevráteným a skazeným. Takto sa odplácate Hospodinovi, ľud bláznivý a nemúdry? Či nie je on tvoj Otec, ktorý si ťa kúpil? Či ťa neučinil a neutvrdil?‘“ Review and Herald, 18. marca 1884.

V Duchu proroctva sa nachádza pasáž za pasážou, ktoré označujú prenasledovanie verných Božích v posledných dňoch, a „cirkev dneška“, ktorú tým označuje, nie je kresťanstvo vo všeobecnosti, ale cirkev, ktorú opakovane označuje ako predobrazne znázornenú židovskou cirkvou. Tieto jasné pasáže v jej spisoch sú podnetom k tomu, aby sa Cirkev adventistov siedmeho dňa pokúšala uvaliť



obmedzenia na spisy sestry Whiteovej, ako to jej sen tak výstižne označuje. Ich konanie proti jej spisom, ktoré boli zjavnými dobrami jej domu, má byť zakázané vodcami z Battle Creeku, ktorí sa zmenili na svätý rád katolicizmu. Ich útok na jej spisy je takisto znázornený útokom na Jeremiášove spisy. Sen Ellen Whiteovej je druhým svedkom toho, že Jeremiášove spisy boli spálené.

V tretej generácii laodicejského adventizmu bola kompromisnosť prevládajúcou témou. Tretia generácia je predstavovaná cirkvou Pergamos. Obdobie od vydania knihy W. W. Prescottta s názvom *The Doctrine of Christ* v roku 1919 až po vydanie *Questions on Doctrine* v roku 1957 predstavuje obdobie prechodu, vyznačené alfa publikáciou a končiace omega publikáciou. Prvá kniha predstavovala odmietnutie Leva z pokolenia Júdovho zo strany W. W. Prescottta v prospech odpadlickeho protestantského pohľadu na Krista. Prescotttova kniha, výstižne nazvaná *The Doctrine of Christ*, vykuchala milleritské prorocké posolstvo a zanechala prázdnu definíciu Ježiša, ktorú uctieva katolicizmus a odpadlický protestantizmus. Posledná kniha tejto generácie definuje posvätenie a ospravedlnenie, ktoré ničia Boží zákon, Jeho spravodlivosť a milosrdenstvo. Starovekému Izraelu bola zverená zodpovednosť byť strážcom Božieho zákona a adventizmus mal byť strážcom nielen Božieho zákona, ale aj Jeho prorockého Slova. V roku 1919 vyšla kniha, ktorá odmietla obhajobu Božieho prorockého Slova, čím označila začiatok tretej generácie laodicejského adventizmu, ktorá sa skončila knihou odmietajúcou Boží zákon.

„Ak sa oddávate tvrdohlavosti srdca a pre pýchu a samospravodlivosť nevyznáivate svoje chyby, budete ponechaní napospas satanovým pokušeniam. Ak sa nekajáte ani nevyznáivate, keď vám Pán odhaľuje vaše omyly, jeho prozreteľnosť vás bude znovu a znovu privádzať na tú istú pôdu. Budete ponechaní, aby ste robili chyby podobného rázu, budete aj naďalej postrádať múdrosť a budete nazývať hriech spravodlivosťou a spravodlivosť hriechom. Množstvo zvodov, ktoré budú prevládať v týchto posledných dňoch, vás obklúči a vy zmeníte vodcu, a nebudete vedieť, že ste tak urobili.“ *Review and Herald*, 16. december 1890.

Pergamon, tretí zbor, viedol k Tyatire, pápežskému zboru, ktorý je štvrtým pokolením, keď sa dvadsaťpäť mužov klania symbolu autority Tyatiry.

„Nariadenie, ktoré prijali raní kolonisti a podľa ktorého smeli voliť alebo zastávať úrad v občianskej vláde iba členovia cirkvi, viedlo k nanajvýš zhubným následkom. Toto opatrenie bolo prijaté ako prostriedok na zachovanie čistoty štátu, no vyústilo do skazenosti cirkvi. Keďže vyznanie náboženstva bolo podmienkou volebného práva a zastávania úradu, mnohí, vedení výlučne pohnútkami svetskej politiky, sa pripojili k cirkvi bez zmeny srdca. Tak sa cirkvi v značnej miere skladali z neobrátených osôb; a dokonca aj v službe boli takí, ktorí nielen zastávali bludy v učení, ale boli aj neznalí obnovujúcej moci Ducha Svätého. Tak sa znovu ukázali zlé následky, tak často dosvedčené v dejinách cirkvi od čias Konštantína až po súčasnosť, pokusu budovať cirkev s pomocou štátu, obracania sa na svetskú moc na podporu evanjelia Toho, ktorý vyhlásil: ‚Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta.‘ Ján 18,36. Spojenie cirkvi so štátom, nech je miera tohto spojenia akokoľvek nepatrná, hoci sa môže zdať, že privádza svet bližšie k cirkvi, v skutočnosti iba privádza cirkev bližšie k svetu.“ Veľký spor, 297.

„Spojenie cirkvi so štátom, nech je jeho miera akokoľvek nepatrná, hoci sa môže zdať, že približuje svet k cirkvi, v skutočnosti iba približuje cirkev k svetu.“ Dňa 18. mája 1977 Bert B. Beach (riaditeľ v severoeurópsko-západoafrickej divízii cirkvi a zapojený do medzicirkevných vzťahov) odovzdal antikristovi, pápežovi Pavlovi VI., zlatom pokrytú medailu počas skupinovej audiencie v Ríme. Bolo to súčasťou stretnutia Konferencie tajomníkov svetových konfesijných rodín. O udalosti informoval Adventist Review (11. augusta 1977) a Religious News Service ju zaznamenala ako prvý prípad, keď sa oficiálny predstaviteľ SDA stretol s pontifikom.

„Pán vyslovil kľatbu nad tými, ktorí z Písem uberajú alebo k nim pridávajú. Veľké JA SOM rozhodlo, čo bude tvoriť pravidlo viery a učenia, a určilo, že Biblia má byť knihou pre domácnosť. Cirkev, ktorá sa drží Božieho slova, je nezmieriteľne oddelená od Ríma. Protestanti kedysi stáli takto oddelene od tejto veľkej cirkvi odpadnutia, no priblížili sa k nej viac a viac a stále sú na ceste zmierenia s Rímskou cirkvou. Rím sa nikdy nemení. Jeho zásady sa ani v najmenšom nezmenili. Nezmenšil priepasť medzi sebou a protestantmi; všetok postup vykonali oni. Čo však to svedčí o protestantizme dnešnej doby? Je to odmietanie biblickej pravdy, čo privádza ľudí k bezverectvu. Je to cirkev, ktorá odpadá, čo znižuje vzdialenosť medzi sebou a pápežstvom.“

„Pravými protestantmi sú duše, akými boli Luther, Cranmer, Ridley, Hooper a tisíce ušľachtilých mužov, ktorí sa pre pravdu stali mučeníkmi. Stáli ako verní strážcovia pravdy a vyhlasovali, že protestantizmus nie je schopný zjednotiť sa s rímskym katolicizmom, ale musí byť od zásad pápežstva oddelený tak ďaleko, ako je východ od západu. Takíto obhajcovia pravdy sa nemohli zladať s „človekom hriechu“ o nič viac, než sa mohol zladať Kristus a jeho apoštoli. V dávnejších dobách spravodliví cítili, že nie je možné spolčiť sa s Rímom, a hoci ich odpor voči tomuto systému bludu bol udržiavaný s nasadením majetku i života, predsa mali odvahu zachovať si svoju oddelenosť a mužne zápasili za pravdu. Biblická pravda im bola drahšia než bohatstvo, česť alebo i samý život. Nemohli zniesť pohľad na to, ako je pravda pochovávaná pod masou povier a lživej sofistiky. Vzali Božie slovo do svojich rúk a pozdvihli pred ľudom zástavu pravdy, smelo hlásajúc to, čo im Boh zjavil skrze usilovné skúmanie Biblie. Zomierali najkrutejšou smrťou pre svoju vernosť Bohu, ale svojou krvou nám vykúpili slobody a výsady, ktorých sa mnohí, čo sa nazývajú protestantmi, ľahko vzdávajú v prospech moci zla. Máme sa však vzdať týchto draho vykúpených výsad? Máme uraziť nebeského Boha a po tom, čo nás oslobodil od rímskeho jarma, znovu sa uvrhnúť do otroctva tejto antikresťanskej moci? Máme dokázať svoju zvrhlosť tým, že sa podpisom zriekneme svojej náboženskej slobody, svojho práva uctievať Boha podľa diktátu vlastného svedomia?“

„Lutherov hlas, ktorý sa rozliehal po vrchoch i dolinách a otriasal Európou ako zemetrasenie, povolal do boja zástup ušľachtilých apoštolov Ježiša a pravdu, ktorú obhajovali, nebolo možné umlčať hranicami, mučením, žalármi ani smrťou; a hlasy tohto ušľachtilého vojska mučeníkov nám stále hovoria, že rímska moc je predpovedaným odpadnutím posledných dní, tajomstvom neprávosti, ktoré podľa Pavla začalo pôsobiť už v jeho dňoch. Rímsky katolicizmus rýchlo naberať na sile. Pápežstvo sa rozmáha a tí, ktorí odvrátili svoj sluch od počúvania pravdy, načúvajú jeho zvodným bájkam. Pápežské kaplnky, pápežské kolégia, kláštory rehoľníč i mníšske kláštory pribúdajú a protestantský svet sa zdá byť v spánku. Protestanti strácajú znak odlišnosti, ktorý ich odlišoval od sveta, a znižujú vzdialenosť medzi sebou a rímskou mocou.

Odvrátili svoj sluch od počúvania pravdy; neboli ochotní prijať svetlo, ktoré Boh vylial na ich chodník, a preto vchádzajú do temnoty. S opovrhnutím hovoria o myšlienke, že by sa zo strany rímskych katolíkov a tých, ktorí sa s nimi spájajú, mohlo zopakovať minulé kruté prenasledovanie. Neuvedomujú si, že Božie slovo takéto obnovenie plne predpovedá, a nechcú pripustiť, že Boží ľud bude v posledných dňoch trpieť prenasledovaním, hoci Biblia hovorí: „Drak sa rozhneval na ženu a odišiel bojovať s ostatkami jej semena, ktoré zachovávajú Božie prikázania a majú svedectvo Ježiša Krista.“

„Pápežstvo je náboženstvom ľudskej prirodzenosti a väčšina ľudstva miluje učenie, ktoré im dovoľuje páchať hriech, a predsa ich zbavuje jeho následkov. Ľudia musia mať nejakú formu náboženstva a toto náboženstvo, utvorené ľudským výmyslom, a predsa si nárokuje božskú autoritu, vyhovuje telesnej mysli. Ľudia, ktorí sa pokladajú za múdrych a rozumných, sa v pýche odvracajú od normy spravodlivosti, od desiatich prikázaní, a nedomnievajú sa, že by bolo v súlade s ich dôstojnosťou skúmať Božie cesty. Preto vstupujú na falošné cesty, na zakázané chodníky, stávajú sa sebe postačujúcimi, sebou nadutými podľa vzoru pápeža, nie podľa vzoru Ježiša Krista. Musia mať takú formu náboženstva, ktorá kladie čo najmenšie požiadavky na duchovnosť a sebazaprenie, a keďže ich neposvätená ľudská múdrosť ich nepovedie k tomu, aby sa pápežstva štítali, sú prirodzene priťahovaní k jeho ustanoveniam a učeniám. Nechcú chodiť po cestách Pánových. Sú celkom priveľmi osvietení na to, aby hľadali Boha modlitebne a pokorne, s rozumnou znalosťou jeho slova. Keďže im nezáleží na tom, aby poznali cesty Pánove, ich mysle sú úplne otvorené bludom, celkom pripravené prijať a veriť ľži. Sú ochotní nechať si podsunúť ako pravdu tie najnerozumnejšie, najnezlučiteľnejšie nepravdy.“

„Najväčším Satanovým dielom klamu je pápežstvo; a hoci sa ukázalo, že obdobie veľkej intelektuálnej temnoty bolo priaznivé pre rímsky systém, ukáže sa aj to, že obdobie veľkého intelektuálneho svetla je rovnako priaznivé pre jeho moc; lebo mysle ľudí sa sústreďujú na ich vlastnú nadradenosť a nechcú si Boha ponechať vo svojom poznaní. Rím si nárokuje neomylnosť a protestanti kráčajú tou istou cestou. Neželajú si skúmať pravdu a postupovať od svetla k väčšiemu svetlu. Obohňajú sa predsudkami a zdá sa, že sú ochotní byť klamaní a klamať iných.“

„No hoci je postoj cirkví znechucujúci, predsa niet dôvodu upadať na duchu; lebo Boh má ľud, ktorý si zachová vernosť jeho pravde, ktorý si vezme Bibliu, a iba Bibliu, za svoje pravidlo viery a učenia, ktorý pozdvihne zástavu a bude vysoko držať koruhvu, na ktorej je napísané: „Prikázania Božie a viera Ježišova.“ Budú si ceniť čisté evanjelium a urobia z Biblie základ svojej viery a učenia.“

„Pre takýto čas, keď ľudia odhadzujú zákon Hospodina zástupov, je Dávidova modlitba priliehavá: — ‚Je čas, Hospodine, aby si konal; lebo zmarili tvoj zákon.‘ Blížime sa k času, keď na Boží zákon bude navrhnuté takmer všeobecné pohrdanie a Boží ľud, ktorý zachováva prikázania, bude podrobený ťažkej skúške; no stratí azda svoju úctu k zákonu Jehovu preto, že iní nevidia a neuvedomujú si jeho záväzné nároky? Nech Boží ľud zachováva príkázania, podobne ako Dávid, prejavuje úctu k Božiemu zákonu úmerne tomu, ako ho ľudia odhadzujú a zahŕňajú neúctou a pohrdaním.“ Signs of the Times, 19. februára 1894.

Dva roky predtým, ako antikrist dostal zlatú medailu od vodcu laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa, bola v roku 1975 proti Cirkvi adventistov siedmeho dňa podaná žaloba; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR na U.S. District Court for the Northern District of California), v ktorej Komisia pre rovnaké príležitosti v zamestnaní žalovala vydavateľstvo cirkvi v mene dvoch zamestnankýň — Merikay Silverovej (bývalej redaktorky, ktorá v čase podania žaloby už odišla) a Lorny Toblerovej — s tvrdením, že išlo o diskrimináciu na základe pohlavia v odmeňovaní a zamestnaneckých výhodách. Cirkev obhajovala svoje postupy čiastočne odvolávaním sa na náboženské výnimky a rozoberaním svojej riadiacej štruktúry.

V čestnom vyhlásení z 6. februára 1976 (ktoré bolo súčasťou obhajobného podania predloženého súdu) sa Neal C. Wilson (v tom čase prezident severoamerickej divízie cirkvi a neskôr prezident Generálnej konferencie v rokoch 1979 – 1990) vyjadril k historickým názorom cirkvi na rímsky katolicizmus. Toto vyhlásenie bolo urobené v kontexte argumentácie proti charakterizovaniu cirkvi ako takej, ktorá má „hierarchiu“ podobnú pápežskému systému. Úplný príslušný citát znie: „Hoci je pravda, že v živote Cirkvi adventistov siedmeho dňa existovalo obdobie, keď táto denominácia zastávala výrazne protirímskokatolícke stanovisko a výraz ‚hierarchia‘ sa používal v pejoratívnom zmysle na označenie pápežskej formy cirkevnej správy, tento postoj zo strany Cirkvi nebol ničím iným než prejavom rozšíreného antipapizmu medzi konzervatívnymi protestantskými denomináciami na začiatku tohto storočia a v druhej polovici minulého, a ktorý bol teraz, pokiaľ ide o Cirkev adventistov siedmeho dňa, odložený na historické smetisko.“

To odráža odklon od tradičného prorockého výkladu cirkvi, ktorý v Zjavení stotožňoval pápežstvo so „šelmou“ alebo antikristom. Kritici vnútri i mimo cirkvi to vykladali ako zľahčovanie alebo opúšťanie tohto protikatolíckeho postoja s cieľom prispôbiť sa modernému ekumenizmu alebo právnej obhajbe. Wilson v roku 1985 označil predsedov rozličných divízií cirkvi za „kardinálov“, keď uviedol: „... zo všetkých krajín Ďalekého východu nepochádza nijaký ‚kardinál‘, zatiaľ čo z Afriky budú pravdepodobne dvaja ‚kardináli‘.“

Sestra Whiteová uviedla, že je to odpadlá cirkev, ktorá zmenšuje vzdialenosť medzi sebou a pápežom! Kompromis tretej generácie je predstavený ako oplakávanie Tammúza v ôsmej kapitole Ezechiela a kompromis Pergamu. Prvá generácia od roku 1863 až do roku 1888 predstavovala cirkev v Efeze, cirkev, ktorá stratila svoju prvú lásku; a prvou láskou milleritského hnutia bolo prorocké posolstvo, pričom prvou kapitolou tohto prorockého posolstva bolo „sedem časov“, ktoré boli v roku 1863 odložené nabok.

Od roku 1888 až do roku 1919 druhá generácia, predstavovaná Smyrnou a tajnými komorami Ezechiela, bola svedkom smrti Ducha proroctva, keď bola sestra Whiteová v roku 1915 uložená na odpočinok. Na doplnenie svedectva sú potrebné ďalšie podrobnosti o štyroch generáciách, no postupujúca vzbura musí byť pochopená, aby bolo možné plne oceniť, ako mohol odpadlý ľud „zakázať“ spisy Ellen Whiteovej alebo ako mohol presadzovať prvý deň týždňa ako prijateľný. Judáš spolupracuje s „opilcami Efraima“, ktorí „vládnu tomuto ľudu“ v Jeruzaleme, a tí, ktorí vládnu Jeruzalemu a klaňajú sa slnku, sú predstavovaní Sanhedrinom.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Ako málo trpezlivosti sa prejavilo medzi tými, ktorí sa hlásia za Božie deti; koľko trpkých slov bolo vyslovených, koľko odsúdenia bolo vyrieknutého proti tým, ktorí nie sú našej viery. Mnohí pozerali na tých, ktorí patria k iným cirkvám, ako na veľkých hriešnikov, hoci ich takto Pán neposudzuje. Tí, ktorí takto hľadajú na členov iných cirkví, potrebujú pokoriť sa pod mocnou rukou Božou. Tí, ktorých odsudzujú, možno mali len málo svetla, málo príležitostí a predností. Keby boli mali svetlo, ktoré mali mnohí členovia našich cirkví, mohli by byť pokročili omnoho ďalej a boli by svetlu lepšie predstavili svoju vieru. O tých, ktorí sa chvália svojím svetlom, a predsa podľa neho nechodia, Kristus hovorí: ‚Ale hovorím vám: Týru a Sidonu bude v deň súdu znesiteľnejšie ako vám. A ty, Kafarnaum [adventisti siedmeho dňa, ktorí mali veľké svetlo], ktoré si vyzdvihnuté až do neba [pokiaľ ide o prednosti], budeš zvrhnuté až do pekla; lebo keby sa boli v Sodome diali tie mocné skutky, ktoré sa diali v tebe, bola by zostala až podnes. Ale hovorím vám, že zemi sodomskej bude v deň súdu znesiteľnejšie ako tebe.‘ V tom čase Ježiš odpovedal a riekol: ‚Chválím ťa, Otče, Pane neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými [vo vlastnom odhade] a zjavil si ich nemluvňatám.‘“

„A teraz, pretože ste vykonali všetky tieto skutky, hovorí Hospodín, a hoci som k vám hovoril včasráno a ustavične, nepočúvali ste, a volal som vás, no neodpovedali ste, preto naložím s týmto domom, ktorý sa nazýva mojím menom a v ktorý vkladáte svoju dôveru, i s miestom, ktoré som dal vám a vašim otcom, tak, ako som naložil so Sílom. A vyženiem vás spreď svojej tváre, ako som vyhnal všetkých vašich bratov, celé potomstvo Efraimovo.“

„Pán medzi nami ustanovil ustanovizne veľkého významu a majú byť spravované nie tak, ako sa spravujú svetské ustanovizne, ale podľa Božieho poriadku. Majú byť spravované s neochovejším zreteľom na Jeho slávu, aby boli zahynúce duše za každú cenu zachránené. K Božiemu ľudu prišli svedectvá Ducha, a predsa mnohí nevenovali pozornosť napomenutiam, výstrahám a radám.“

„Počujte teraz toto, ó ľud bláznivý a bez rozumu, ktorí máte oči, a nevidíte, ktorí máte uši, a nepočujete: či sa ma nebudete báť, hovorí Hospodín? Či sa nebudete triasť pred mojou tvárou, keď som položil piesok za hranicu moru večným ustanovením, takže ju nemôže prekročiť? A hoci sa jeho vlny vzdúvajú, predsa nič nezmôžu; hoci hučia, predsa ju nemôžu prejsť. Ale tento ľud má odbojné a spurné srdce; odvrátili sa a odišli. Ani nehovoria vo svojom srdci: Bojme sa teraz Hospodina, svojho Boha, ktorý dáva dážď, skorý i neskorý, v jeho čase; ktorý nám zachováva určené týždne žatvy. Vaše neprávosti odvrátili tieto veci a vaše hriechy vám zadržali dobré veci.... Nesúdia spor, spor sirot, a predsa sa im darí; a práva núdzných neposudzujú. Či ich za to nemám navštíviť? hovorí Hospodín. Či sa moja duša nemá pomstiť na takomto národe?“

„Bude Pán prinútený povedať: ‚Nemodli sa za tento ľud, ani nepozdvihuj za nich volanie ani modlitbu, ani sa za nich u mňa neprihovárať, lebo ťa nevyslyším‘? ‚Preto bol dážď zadržaný a nebolo neskorého dažďa.... Či nebudeš od tohto času volať ku mne: Môj Otče, ty si vodcom mojej mladosti?‘“ Review and Herald, 1. augusta 1893.